

РЕШЕНИЕ

№ 7874

гр. София, 23.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9493** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр/.

Образувано е по жалба на Агенция за социално подпомагане, представлявана от изпълнителен директор Р. П. срещу РЕШЕНИЕ № 662 от 30.08.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, ad hoc заседателен състав, постановено по преписка № 365/2018г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и неговата цел. Посочва се, че за АСП е налице обективна невъзможност да предприеме каквито и да било действия по изграждане и поддържане на достъпна архитектурна среда по отношение на сградата в [населено място], пл."България" № 1А, защото тази сграда е частна общинска собственост и въпреки направените опити за съдействие от страна на Община- С. не са постигнати резултати. АСП е положила усилия и е направила възможното, за да се улесни достъпа на хора с увреждания, като на първия етаж на сградата е поставен звънец, маса, столове, табло с образци от документи. Когато в сградата идвал човек с увреждания, служител слизал и го обслужвал, без да бъдат създавани затруднения за лицето. Жалбоподателят счита, че не е осъществен фактическият състав на дискриминация по признак „увреждане“ по см. на чл.4, ал.1 и ал.2 от ЗЗДискр., защото не е проявил бездействие, а са били създадени обективни пречки от собственика на имота да се изгради достъпна среда за хората с увреждания.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Д. К. поддържа изложеното в жалбата и моли решението да бъде отменено, както и да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения в защита на основателността на жалбата са развити в писмени бележки от 10.12.2021г.

Ответникът – Комисията за защита от дискриминация, редовно уведомен, чрез процесуален представител юрк. В. Г. оспорва жалбата. По същество излага доводи за законосъобразност на акта.

Заинтересованата страна- [община] е редовно призована, но не изпраща процесуален представител и не е депозирала становище във връзка с оспорването на акта.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по чл.235 ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано в резултат на служебна проверка от служители на КЗД в дирекция „Социално подпомагане” Б., филиал С., находяща се в [населено място], пл. „България“ № 1А. Установено е, че сградата е на три етажа, като третият етаж се ползва за нуждите на жалбоподателя. От улицата до тротоара няма достъпност за хора с инвалидни колички. От тротоара до входната врата има скосяване. От входната врата до трети етаж няма достъпна архитектурна среда, като е трудно придвижването на хора с увреждания до служителите на АСП. До входната врата има звънец за инвалиди и служителите посочват, че слизат на първия етаж да обслужват гражданите. На първия етаж няма обособена приемна, маси, столове.

За тези констатации е бил съставен протокол № 12-11-1224 от 22.06.2018г., който с доклад № 12-11-1524 от 09.07.2018г. е представен на председателя на комисията за образуване на производство.

Образуваната с разпореждане № 830/30.07.2018г. преписка № 365/2018г. е разпределена на ad hoc заседателен състав, състоящ се от членовете на КЗД- П. К., С. Й., Н. А.. Докладчикът е провел процедура по проучване като е предоставена възможност на страните да се запознаят със събраните по преписката материали.

В хода на тази процедура жалбоподателят е представил становище вх. № 16-19-226 от 26.09.2018г., в което е посочил, че е създадена организация за обслужване на хората с увреждане, сградата била собственост на [община], като за да бъдат извършени ремонти действия и трайни подобрения е необходимо съгласието на кмета на Община- С.. Посочено е, че служителите обслужват клиентите на първия етаж, като има монтиран звънец, посредством който хората с увреждания, сигнализират за своето идване. Представен е договор от 23.02.2009г. за учредяване от Община- С. на АСП безвъзмездно право на ползване за срок от 10 години върху имот частна общинска собственост, находящ се в [населено място], [улица], етаж 3, седем помещения с обща площ от 139.10 кв.м., АЧОС № 75/02.02.1998г., Решение № 196 от 27.01.2009г. на Общински съвет- С..

Извършено е проучване, както и е било изготвено заключение от

докладчика П. К.. До страните в производството са изпратени и получени съобщения за призоваване, като на 28.11.2019г. е проведено открито заседание на КЗД, на което не е даден ход, а преписката е върната на фаза проучване, като са дадени указания, в качеството на ответна страна да бъде конституирана АСП /Протокол на л.49 от делото/.

Последвало е представяне на писмено становище вх. № 11-00-21/15.01.2020г. от директора на АСП, в което се излага, че се полагат усилия за предоставяне на помещения и осигуряване на достъпна архитектурна среда за хората с увреждания. АСП няма право да извършва трайни подобрения и конструктивни промени без писмено съгласие на собственика на сградата. Направено е искане до кмета на Община- С. за предоставяне на друга сграда, но е получено уведомление, че Община – С. не разполага с такава. Направено е било и искане до собственика на имота за приемане на спешни мерки за изграждане на достъпна архитектурна среда, но не е последвал отговор на същото. Предприети били организационни мерки- обособена приемна във фойето на партерния етаж със столове и маса, поставено е информационно табло и звънец обозначен с международния символ за достъпност. Приложен е бил договор № ФС-01-0054/18.04.2019г., сключен на 29.03.2019г. между Община- С. и АСП за безвъзмездно ползване на седем помещения с обща площ от 139.10 кв.м., разположени на трети етаж от масивна сграда, находяща се в [населено място], [улица] за срок от 10 години.

Изготвено е било допълнение към доклад-заключение от П. К., както и са изпратени уведомления за призоваване на страните за открито заседание на 25.06.2020г. Изготвен е протокол, видно от който като ответна страна в производството е била конституирана Община- С.. До Община- С. са били изпратени писма изх. № 16-15-393/22.07.2020г., изх. № 16-15-548/16.10.2020г., изх. № 16-15-28/03.02.2021г., като ѝ е била предоставена възможност да изрази становище по преписката и да ангажира доказателства по свое усмотрение. Не е постъпил писмен отговор от Община- С..

На 01.07.2021г. е проведено ново открито заседание на КЗД, на което е присъствал представител на АСП юрк. Д. К., прието е, че спорът е изяснен от фактическа страна и е обявено разглеждането на преписката по същество. Постъпила е писмена защита вх. № 11-00-204/14.07.2021г. от АСП, в която е акцентирано, че е налице обективна невъзможност да предприеме каквито и да било действия по изграждане и поддържане на достъпна архитектурна среда по отношение на сградата в [населено място]. АСП е положила всички усилия да улесни достъпа на хора с увреждания, като се твърди, че не е осъществен състава по чл.4 от ЗЗДискр. по признак „увреждане“.

Последвало е издаването на оспорения в настоящото производство административен акт - РЕШЕНИЕ № 662 от 30.08.2021г. на Комисията за защита от дискриминация, ad hoc заседателен състав. Със същия се установява, че АСП е поддържала и продължава да поддържа архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до и в сградата на дирекция „Социално подпомагане“- Б., филиал С., находяща се в [населено място], пл.”България” № 1а, което на основание чл.5 във вр.чл.4 ал.1 от ЗЗДискр. се смята за дискриминация по признак „увреждане“. На основание чл.47, т.3 във вр. чл.80, ал.2 ЗЗДискр. е наложена имуществена санкция в размер на 700.00 лева. На основание чл.47, т.4 от ЗЗДискр. е предписано на АСП в шестмесечен срок да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна

архитектурна среда, осигуряваща свободен, самостоятелен и независим достъп на лица, вкл. с ограничена подвижност до и в посочената сграда.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок в съответствие с разпоредбата на чл. 68 от ЗЗДискр във връзка с чл. 152, ал. 1 и чл. 149, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в пределите на неговата власт съгласно чл. 65 т.1-т.4 във връзка с чл. 48, ал. 1 във връзка с чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Председателят на КЗД е разпоредил разглеждането на преписката за установяване на дискриминация по признак „увреждане“ да се осъществи от ad hoc заседателен състав. На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

На второ място, оспореното решение е издадено в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му съгласно разпоредбите на чл. 65-чл. 66 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в РЕШЕНИЕ № 662 от 30.08.2021г., в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва.

КЗД обосновава своите изводи въз основа на приложения и приобщен към административната преписка № 365/2018г. доказателствен материал. Константна е съдебната практика, че осъществилата се фактическа обстановка следва да бъде подведена под релевантния закон, действащ по време, място и лица за всеки конкретен случай. Несъответствието на фактите по преписката със законовите разпоредби е винаги толкова съществено нарушение, че води до ограничаване правото на защита на жалбоподателя. Съдът приема, че не е налице предпоставката за отмяна на акта – неспазване на законоустановената форма по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 от АПК.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Съгласно чл. 50, т. 2 от ЗЗДискр. производството пред КЗД е започнало служебно по доклад на председателя на комисията и въз основа на данните, съдържащи се в протокол № 12-11-1224/22.06.2018г. Проведена е процедура по проучване /чл. 55 и следващите от ЗЗДискр./, като на страните е предоставена

възможност да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. и да организират защитната си теза. За изясняване на обективната истина е проведено открито заседание при съобразяване с основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. Страните в производството са изслушани, насочени са към помирителна процедура, като им е предоставена възможност да обективират своите доказателствени искания и да изразят становище по доказателствата на другата страна.

На основание чл. 64, ал. 1 от закона резултатите от производството са обективирани в атакуваното решение, подписано от членовете на състава, присъствали на проведеното на 01.07.2021г. заседание. Видно от горепосочените дати на приключване на производството и на произнасяне на решението, се констатира, че 14-дневният срок по чл. 63, ал. 3 от ЗЗДискр. не е спазен. Това обаче не е съществено процесуално нарушение, защото сроковете по глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр. „Производство пред Комисията за защита от дискриминация” имат инструктивен характер, като срокът за обжалването пред съда започва да тече не от датата на последното проведено заседание пред КЗД, а от датата, на която жалбоподателят е получил копие на решението.

Задължение на КЗД е въз основа на изложените в доклада № 12-11-1524/09.07.2018г. обстоятелства да определи предмета на проучването, страните в административното производство, на които по реда на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. да даде възможност за запознаване със събраните по преписката материали. Впоследствие страните имат право да участват в административното производство, както и да бъдат призовани за насроченото открито заседание / чл. 60, ал.2 от ЗЗДискр./. От събраните по преписката доказателства се установява, че страните са участвали в производството, а техните процесуални действия са съобразени изцяло с разпределената доказателствена тежест. Най-общо, не е налице основание за отмяна на ИАА по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК във връзка с разпоредбите на глава Четвърта, раздел Първи от ЗЗДискр.

На четвърто място, съдът констатира, че не е налице незаконосъобразност на решението по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК – противоречие с материално-правните разпоредби на закона.

Разпоредбата на чл.5 от ЗЗДискр. определя като дискриминация изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места. Нарушението е описано със съставомерните му елементи – форма на изпълнителното деяние, време, място на извършване, субект и обстоятелства при които е осъществено.

Законодателят в нормата на § 6 от ПЗР на ЗИХУ /отм.ДВ. бр.105/18.12.2018г./ е определил, че в срок до 31 декември 2006г. до обществените сгради и съоръжения - държавна и общинска собственост, трябва да се осигури свободен достъп за хората с увреждания, като се преодолеят съответните архитектурни, транспортни и комуникативни бариери.

Действащият към момента на постановяване на решението /чл.142, ал.1 от АПК/- ЗХУ има за цел да насърчава, защитава и гарантира пълноценното и равноправно упражняване на правата и свободите на хората с увреждания, както и да създаде условия за социалното им приобщаване, като един от основните негови принципи е

недискриминация / чл.4, т.2/ и осигуряване на достъпна среда в урбанизираните територии и обществените сгради / чл.5, ал.1, т.5 от с.з./.

Съгласно дефиницията, дадена в чл. 2 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана със закон, приет от 41-ото Народно събрание на 26 януари 2012г. - ДВ, бр. 12 от 2012г., в сила за Република България от 21 април 2012г., „дискриминация по признак на увреждане“ означава всякакво правене на разлика, всякакви ограничения или изключения, основаващи се на увреждане, имащи за цел или последица нарушаване или отменяне на зачитането, признаването или равноправното упражняване на всички права на човека и основни свободи в политическата, икономическата, социалната, културната, гражданската или всяка друга област. Това включва всякакви форми на дискриминация, включително отказ за предоставяне на разумни улеснения“. Въвежда се равенството пред закона и правото без каквато и да било дискриминация на еднаква закрила и еднакво третиране от закона, както и забрана от дискриминация по признак „увреждане“, като основни принципи, гарантиращи и мерките, които държавите-членки са длъжни да предприемат, за осигуряване на пълноценното развитие, социалното израстване и осигуряването упражняването на правата и основните свободи.

Изискването за достъпност на архитектурната среда е въведено с чл.9 от Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания. Държавите, ратифицирали конвенцията, са длъжни да предприемат мерки, които да идентифицират и премахват всякакви пречки и прегради пред достъпността по отношение на: а) сгради, пътища, транспортни и всякакви други открити и закрити съоръжения, включително училища, жилищни постройки, здравни заведения и работни места; б) информационни, комуникационни и други услуги, включително информационни системи и услуги за спешна помощ. Нормата на чл. 4 от ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на признак "увреждане".

Законът не дава дефиниция на понятието публично място по см. на чл.5 ЗЗДискр., което следва да се тълкува, изхождайки от целта на ЗЗДискр. и в съответствие с чл.9 от Конвенцията за правата на хората с увреждания – целта е да се даде възможност на хората с увреждания да живеят самостоятелно и да участват пълноценно във всички аспекти на живота, като имат достъп до всички удобства и услуги, отворени или предназначени за широката общественост, както в градските, така и в селските райони. Следователно сградите, в които се предоставят обществени услуги, могат да се определят като публично място.

Изискването чл.5 от ЗЗДискр е императивно и абсолютно и засяга всички правни субекти, които осъществяват контрол върху публичното място – независимо дали тези субекти са публично или частноправни. В съдебната практика е наложено становището, че задължение и отговорност за осигуряване на достъпна архитектурна среда имат всички

субекти, щом предлагат обществени услуги. (Решение № 6959 от 09.06.2016г. на Върховния административен съд на РБ, по адм.дело № 6376/2015г.) Това задължение произтича и от нормите на чл.2 от Наредба № 4 от 01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания /обн. ДВ. бр.54/14.07.2009г., отм. ДВ. бр.12/12.02.2021г./, а понастоящем действащи са разпоредбите на Наредба № РД-02-20-2 от 26 януари 2021 г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията /обн. ДВ, бр. 12/12.02.2021г., в сила от 13.03.2021г./.

На изследване подлежи отговора на въпроса, чие е задължението да се осигури достъпна архитектурна среда за хората с увреждане и намалена подвижност в дирекция „Социално подпомагане”- [населено място], филиал С., [населено място], пл. „България” № 1А, а именно: на собственика на сградата – Община- С. или на нейния ползвател /АСП/. Съдът изрично се позовава на разпоредбата на чл.3, ал.1 от Наредба № 4 от 01.07.2009г. /отм., но действаща към момента на констатиране на нарушението/, съгласно която „дейностите, свързани с устройството, изграждането и поддържането на урбанизираните територии с оглед ползването им от цялото население, в т.ч. от хората с увреждания, се осъществяват от централните и териториалните органи на изпълнителната власт”. По арг. от чл.2, ал.1, т.3 от Наредбата /отм./, нейните норми са адресирани и към субектите които *поддържат и експлоатират* съществуващи сгради с обществено предназначение. Изискванията за изграждане и поддържане на достъпна среда са свързани с *експлоатацията* на имота.

Съгласно чл.2, ал.1 от Наредба № РД-02-20-2 от 26 януари 2021 г. „съществуващи елементи на достъпната среда в урбанизираната територия, определени в чл. 53, ал. 2, т. 1 от Закона за хората с увреждания (ЗХУ), и съществуващи сгради и съоръжения за обществено обслужване, определени в чл. 53, ал. 2, т. 2 ЗХУ, *се привеждат в съответствие с изискванията за достъпност при извършване на техни реконструкции, основни обновявания, основни ремонти, преустройства, промяна на предназначение, пристроявания и надстроявания*“ Преди планиране на текущи ремонти на съществуващи елементи на достъпната среда в урбанизираната територия, сградите и съоръженията по чл. 53, ал. 2, т. 1 и 2 от ЗХУ се извършва оценка за достъпност, с която се установяват необходимите и техническите възможни мерки за

привеждането им в съответствие с изискванията на наредбата и включване в програмите по чл. 53, ал. 5, т. 1 и чл. 63, т. 1 ЗХУ.

Ползването на процесния обект в [населено място] се осъществява от жалбоподателя- Агенция за социално подпомагане. Съгласно чл. 10 ЗЗДискр. всички държавни органи, в т.ч. и АСП са длъжни, при осъществяване на правомощията си да предприемат всички възможни и необходими мерки за постигане целите на Закона за защита от дискриминация. Задължението за създаване на достъпна архитектурна среда е на АСП, която предоставя в сградата услуги, за които е необходим достъп за лица с увреждания. След като с договор № ФС-01-51 от 23.02.2009г. и договор № ФС-01-0054 от 23.09.2019г. е учредено от Община- С. на АСП безвъзмездно право на ползване върху имота публична общинска собственост, то съгласно чл.17 ал.1 от ЗОС „поддържането и текущите ремонти на имотите и вещите - общинска собственост, отдадени под наем или предоставени за ползване, се извършват от наемателите или ползвателите им в съответствие с разпоредбите на Закона за задълженията и договорите”. Изграждането и поддържането на достъпна среда е свързано с експлоатацията на имота, като всички промени, отнасящи се до архитектурно преустройство за осигуряване на достъпна среда са задължение на АСП. По силата на чл.11 ал.2 от договора между АСП и Община- С., ползвателят извършва подобренията в имота за своя сметка, като за трайните подобрения следва да поиска писмено съгласие от собственика. По преписката не са представени писмени доказателства, че АСП е предприела каквито и да е действия по извършване на подобрения в сградата, а още по-малко, че е потърсила съдействието и съгласието на Община- С. за това. Изискано е единствено предоставянето на други помещения за ползване, които да бъдат съобразени с нуждите на хората с увреждания.

Разпоредбата на чл. 5 ЗЗДискр. квалифицира като дискриминация поддържането на недостъпна архитектурна среда, което обосновава отговорността на АСП по цитирания текст като ползвател на помещенията, до които самостоятелен и свободен достъп на всички граждани, независимо от физическото им състояние, не е осигурен. Освен това като юридическо лице, осъществяващо дейност в сградата, предназначена за публичен достъп и административно обслужване на юридически и физически лица, жалбоподателят има задължение да осигури възможност на всички граждани, независимо от двигателните им затруднения или увреждания, безпрепятствено и самостоятелно да достигат до необходимите административни помещения, като неизпълнението на това задължение, независимо от причините, води до

разделянето на гражданите по признак "увреждане" и обосновава възникването на отговорност по ЗЗДискр. Липсата на гарантиран достъп на хората с увреждания представлява нарушение по смисъла на чл. 5 от ЗЗДискр., което не може да се преодолее от евентуалното съдействие на длъжностите лица или други организационни мерки. Хората с увреждания не получават дължимата им публична услуга по начин, който ги третира равноправно и им позволява да бъдат ефективни при защита на своите права и интереси, в т.ч. да могат да ползват публичните услуги при осигурен достъп до елементите на обзавеждане на достъпна среда. Без осигуряване на възможност за ползване на тези елементи достъпът до сградата, а следователно и до услугите, е неравноправен. Дали жалбоподателят е положил усилия да създаде възможност за обслужване на гражданите с увреждане е ирелевантно за констатираното нарушение. Единствената възможност за оправдание на неравно третиране на основата на защитен признак е да е налице някое от лимитативно изброените в чл. 7 ЗЗДискр. изключения, което в конкретния случай не съществува.

"Достъпна среда" по см. на §1, т. 2 от Наредба № 4 от 01.07.2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда на населението, включително за хората с увреждания /отм. ДВ. бр.12/12.02.2021г./, е „среда в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно”. Напълно аналогична е и разпоредбата на § 1, т.2 от ДР на Наредба № РД-02-20-2 от 26 януари 2021 г. на МРРБ.

Неосигуряването на достъпна среда е въведено от закона като отделна, самостоятелна форма на дискриминация, при която не се изисква съпоставяне с други лица в сходно положение – не е необходимо да се установява, че при предоставяне на услугите в дирекция „Социално подпомагане”- [населено място], филиал С. конкретно лице с увреждане е било третирано по-неблагоприятно от друго лице, което не притежава този защитен признак. Това е така, защото липсата на достъпна среда, лишавайки хората с увреждания от възможността да участват самостоятелно и пълноценно в обществения живот, сама по себе си представлява неравноправно третиране и не е необходимо това да се установява с конкретни житейски примери.

Съгласно чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. „когато нарушението е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лева“. В мотивите на решението си КЗД е съобщила разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН,

изложила е подробни съображения относно ефективната защита от дискриминация с налагането на административни наказания и тяхното разубеждаващо и възпиращо действие, не е нарушила принципите на съразмерност и пропорционалност, ангажирайки отговорността на АСП на основание чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. Съгласно чл. 66, т. 3 във връзка с чл. 65, т. 3 от ЗЗДискр. КЗД налага административно наказание „имуществена санкция“ на юридическо лице, което е извършило нарушение при осъществяване дейността си. Законодателят не е диференцирал видовете нарушения, за които се предвижда отговорност по чл. 80, ал. 2 от ЗЗДискр. така, както е направил по отношение на физическите лица по чл. 78, чл. 79, чл. 80, ал. 1 и ал. 3, чл. 82 от ЗЗДискр. За юридическите лица не се въвеждат различни фактически състави на нарушения, за които следва да понесат предвидената административно-наказателна отговорност. При определяне размера на наказанието се отчита дали нарушението е за първи път или е извършено в условията на повторност /чл. 81 от ЗЗДискр./. В съответствие с изложеното, съдът формира извод за законосъобразно ангажиране отговорността на АСП с налагане на административно наказание в предвидения от законодателя вид и размер.

С оспореното решение, законосъобразно е предписано на основание чл. 47, т. 4 от ЗЗДискр. с цел преустановяване на установените нарушения на антидискриминационното законодателство АСП в шестмесечен срок да предприеме необходимите действия за изграждане на достъпна архитектурна среда до сградата, находяща се в [населено място], пл. "България" № 1А . Съгласно разпоредбата на чл. 76, ал. 1, т. 1 ЗЗДискр, „за предотвратяване или преустановяване на нарушенията по този или по други закони, уреждащи равенство в третирането, както и за предотвратяване или отстраняване на вредните последици от тях, КЗД по своя инициатива или по предложение на синдикални организации, на физически или юридически лица може да приложи следната принудителна административна мярка: да дава задължителни предписания на работодателите и длъжностните лица за отстраняване на нарушения на законодателството за предотвратяване на дискриминация”. Съдът не намира основание за отмяната на така наложената ПАМ, която е в съответствие с констатираното нарушение на антидискриминационното законодателство.

На пето място, съгласно чл. 146, т. 5 от АПК оспорването на административните актове се осъществява и при несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона; равенство в третирането и

във възможностите за участие в обществения живот; ефективна защита срещу дискриминацията. Ефективната защита срещу дискриминация се осъществява само в случаите, в които КЗД е установила безпротиворечиво наличието на дискриминация по защитения признак „увреждане”. В този смисъл атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, установени посредством целта на закона в чл. 2 от ЗЗДискр.

В заключение, съдът приема, че **РЕШЕНИЕ № 662 от 30.08.2021г.** на Комисията за защита от дискриминация е законосъобразен административен акт - издаден от компетентен административен орган, в установената форма и при спазване на административно-производствените правила, в съответствие с материалния закон и неговата цел, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция за социално подпомагане, представлявана от изпълнителен директор Р. П. срещу **РЕШЕНИЕ № 662 от 30.08.2021г.** на Комисията за защита от дискриминация, ad hoc заседателен състав, постановено по преписка № 365/2018г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

